

Avšak, i kdyby tomu tak nebylo, musil by návrh na určení povinnosti žalovaného, postarati se o to, co na něm žádáno, býti zamítnut, když žalobkyni, jak již doličeno, žalobní nárok odvozovaný z tvrzené povinnosti žalovaného, nepřísluší.

Čís. 5165. *Spokuz*

Do žaloby o zrušení spoluvlastnictví dle §u 830 obč. zák. není pojata dražební podmínky. Není závady proti žalobní žádosti o nález, že žalobci přísluší proti žalovanému právo, žádati soudní dražbou zrušení spoluvlastnictví.

(Rozh. ze dne 1. července 1925, Rv I 859/25.)

Žalobě o nález, že »žalobkyni přísluší proti žalovanému právo žádati soudní dražbou zrušení spoluvlastnictví usedlosti«, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto důvodů.

Netřeba v projednávaném případě řešiti otázku, zda jde o žalobu určovací či o žalobu na plnění a zda exekuce dražbou společné nemovitosti vyžaduje té či oné. Zažalovaný nárok se v obou případech — jak praví § 352 ex. ř. — »týká toho, by společná nemovitost za účelem vypořádání byla soudní dražbou prodána,« a lze jej proto podle §u 352 ex. ř. i provésti. Doslov žalobního návrhu se ostatně také shoduje s obvyklým zněním žalob o zrušení spoluvlastnictví podle §u 830 obč. zák., jak v dávné praxi jest takřka bez výjimky ustáleno. Stejně odpovídá stálé praxi, že do žaloby nebyly pojata dražební podmínky a nebylo by dokonce ani místné, by do ní pojata byly, neboť plyne zcela jasně z předpisů exekučního řádu a nesporného patentu, že do ní pojata býti nemají. Podle §u 352 cx. ř. je dražbu společné nemovitosti provésti podle předpisů §§ 272—280 nesp. pat. Z těchto, zejména z §§ 275 až 277 plyne, že zkoumání a stanovení dražebních podmínek — stejně jako v případě §u 351 ex. ř. způsob rozdělení společné věci, — je podstatnou částí přípravy a provedení dražby a proto přísluší soudu, jenž dražbu provádí, tedy při exekučním provedení dobrovolné dražby soudu exekučnímu. Při stanovení dražebních podmínek přináleží pak podle povahy věci témuž soudu také rozhodování o všech právních otázkách, které se mu při tom vyskytnou, tedy zejména i o otázce, co je ve smyslu §u 294 obč. zák. a násl. pokládati za příslušenství nemovitostí do dražby daných, a je proto jako takové do ní a do dražebních podmínek pro ni pojata. Jsou tudíž dovolatelem s hlediska §u 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. uplatňované výtky, že žaloba jako žaloba určovací není způsobilou dosíci účelu, by společná nemovitost byla dražbou zrušena, a že, kdyby byla způsobilou, řízení zůstalo kusým, protože soud nepřihlížel k případnému příslušenství společné věci, bezpodstatny.

Čís. 5166.

Vyrovnačí soud může potvrditi odhlasované vyrovnání jen tak, jak bylo odhlasováno a nemůže na něm ničeho měniti. Tím, že některé usta-

novení vyrovnání nebylo pojata do vyhlášky o potvrzení, nestalo se ještě neplatným.

(Rozh. ze dne 1. července 1925, Rv II 327/25.)

Do vyrovnacího protokolu ze dne 20. února 1923 bylo pojata též ustanovení: »Vyrovnání pozbude platnosti, nebudou-li vyrovnací lhůty dodrženy.« Usnesením ze dne 17. března 1923 bylo vyrovnání soudem schváleno, avšak do ediktu, jímž bylo vyhlášeno potvrzení vyrovnání, nebylo shora uvedené ustanovení pojata. Ježto žalovaný vyrovnací dlužník nedodržel žalujícímu společenstvu lhůty, domáhalo se společenstvo na něm zaplacení celé obživlé pohledávky. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel neprávem míní, že jeho vyrovnací návrh, že zaplatí vyrovnacím věřitelům 25% jejich pohledávek, a to ve lhůtách 10% do čtyř měsíců, 10% do osmi měsíců a 5% do dvanácti měsíců, a že vyrovnání pozbude platnosti, nebudou-li splátky dodrženy, byl soudem schválen jenom částečně, ohledně splátek, nikoliv však ohledně dodatku neplatnosti při nedodržení splátek. Soud vyrovnací může potvrdit odhlasované vyrovnání jen tak, jak bylo odhlasováno, a nemůže na něm ničeho měniti. Protož i v tomto případě potvrzení vyrovnání vztahuje se na vyrovnací návrh tak, jak byl učiněn a jak o něm bylo hlasováno, to tím spíše, když v usnesení krajského soudu a ve vydané vyhlášce byl citován protokol o vyrovnacím roku ze dne 20. února 1923, obsahující doložku, že vyrovnání pozbude platnosti, nebudou-li vyrovnací lhůty dodrženy, čímž bylo zřejmým poukazem dáno na jevo, že i tato doložka se schvaluje. Proto nerozhoduje, že do vyhlášky o potvrzení vyrovnání nebyla výslovně pojata doložka neplatnosti vyrovnání v případě nedodržení splátek. Oním usnesením a vyhláškou nebylo tedy ničeho změněno na odhlasovaném vyrovnání a vyhláška sděluje jen potvrzení, aniž bylo potřeba celý obsah vyrovnání v ní uváděti. Není to v zákoně předepsáno, a nelze již proto souditi, že by nepojetí některého ustanovení vyrovnání do vyhlášky činilo toto ustanovení neplatným. Platí-li však vyrovnání tak, jak bylo odhlasováno a potvrzeno, platí i ustanovení neplatnosti vyrovnání pro případ nedodržení splátek, a věřitel, jemuž splátky dodrženy nebyly, není vyrovnáním vázán, aby slevil to, co vyrovnáním bylo povoleno. Žalující družstvo tedy, ježto mu splátky dodrženy nebyly, není vázáno na slevu vyrovnací a může vymáhati celou svou pohledávku beze slevy. Netřeba rozbíratí otázky, zda je vyrovnání smlouvou dlužníka s věřiteli či jiným útvarem právním a jaký význam má potvrzení vyrovnání, když úmysl navržené doložky, jež hlasováním byla přijata a soudem i potvrzena, jest jasný, že totiž právě onou doložkou chtěli věřitelé docílití záruky a větší jistoty, že slíbené splátky skutečně budou dodrženy. Žalovaný se nemůže dovolávatí slevy.